

FATE Kitüntetések 2013-ban

Dr. Józsa Jenő

faipari gépészmérnök,
c. egyetemi tanár

*A Faipar Fejlesztéséért
Emlékérem*

Józsa Jenő a régi újpesti Faipari Technikumban érettségizett, majd 1955-ben technikus oklevelet is szerzett. Tanulmányait állami ösztöndíjasként a brassói Műszaki Egyetemen folytatta, ahol 1960-ban faipari gépészmérnöki diplomát szerzett.

Első munkahelyén, a csongrádi Tisza Bútoripari Vállalatnál kerek 20 évig töltött be különböző vezetői munkaköröket, az utolsó öt évben a vállalat főmérnöke volt.

A gyáregység, majd a nagyvállalat közvetlen termelésirányítása mellett kezdeményezője és irányítója volt számos vállalati technológiai fejlesztési terv kidolgozásának és megvalósításának, továbbá az ún. elemes konyhabútorok nagyüzemi gyártása megvalósításának. 1969–72 között elvégezte az aspirantúrát, s 1975-ben megszerezte a műszaki tudományok kandidátusa tudományos fokozatot.

A Faipari Tudományos Egyesület Csongrád megyei szervezetébe 1960-ban lépett be, ahol tevékenységét több tanulmány készítése, előadások tartása, vetélkedők szervezése, stb. fémjelezte. A FATE-ban megyei vezetőségi tag, majd később az országos Oktatási Bizottság vezetője volt.

Csongrádon 4 évig oktatta a szakmai tantárgyakat a kihelyezett esti faipari technikumban.

1980-ban a könnyűipari miniszter kinevezte a Bútoripari Fejlesztési Intézet (BIFI) igazgatóhelyettesének. Az intézet szakmai tevékenységét öt évig irányította, majd megbízást kapott a

Bútoripari Koordinációs Társaság (BKT) főmérnöki feladatainak ellátására. Ezt a munkakört 1990-ig, a társaság megszűnéséig töltötte be.

A BIFI-nél és a BKT-nál eltöltött tíz év alatt – a számos jelentős szakágazati és vállalati fejlesztési tanulmány, beruházási program, technológiai terv, elemzés stb. készítése, kezdeményezése, koordinálása és közvetlen irányítása mellett – ő képviselte a bútoripart a felsőbb irányító szervezetek és országos innovációs szervezetek (minisztériumok, Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság, stb.) bútoripart érintő műszaki fejlesztésre vonatkozó tevékenységében (tanulmányok, fejlesztési programok, szakágazati öt éves tervek, stb.).

Számos szakmai cikket publikált a Faipar hasábjain és külföldi folyóiratokban. A szakmai tudományos konferenciák rendszeres előadója volt. Társ szerzője a 2002-2003-as kiadású Faipari kézikönyv II. és III. kötetnek. Bírálója és értékelő bizottsági tagja több kandidátusi és egyetemi doktori értekezésnek.

1990-től – a magyar bútoripari, az olasz faipari gépgyártási ismereteire és kapcsolataira és olasz nyelvtudására építve – a New-Wiat Kft.-ben olasz faipari gépek importjának szakmai megalapozását célzó programjavaslatok, vállalati fejlesztési koncepciók, beruházási programok, technológiai tervek kidolgozását, vevő ajánlati gépismertető készítését végezte. Koordinátorként és tolmácsként közreműködött a beruházási tárgyalásokon. 1995-ben vonult nyugdíjba, de 2008-ig ugyanezt a tevékenységet végezte önálló vállalkozóként, mint bejegyzett szakértő.

A Nyugat-magyarországi Egyetem Szenátusától 2008-ban magas szintű szakmai tevékenysége elismeréseként megkapta a címzetes egyetemi tanár címet.

Kiss Éva

művészettörténész

Lugosi Armand-díj

Kiss Éva Budapesten született, diplomáját 1968-ban szerezte meg az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, magyar–művészet-történet szakon.

Munkahelyei:

- Petőfi Irodalmi Múzeum és Szépművészeti Múzeum (1969–78)
- Iparművészeti Múzeum, muzeológus a bútorosztályon (1978–1992)
- Budapesti Történeti Múzeum, Kiscelli Múzeum bútorgyűjteménye (1992–2001)
- 1992-től tanít a Magyar Képzőművészeti Egyetem díszlet- és jelmeztervező szakán, valamint a Magyar Iparművészeti Egyetem építész tanszékén
- KREA Kortárs Művészeti Iskola (akkreditált, OKJ-s középfokú és felsőfokú képzés)
- ART Veresegyházi Oktatási Stúdió (lakberendezési ismeretek, 1990-től)

Tantárgyai: bútortörténet/bútorstílus-történet, enteriortörténet, környezetkultúra.

Kutatási területe: a 19–20. század bútorművészete, és a környezetalakításban meghatározó iparművészet.

Kiss Éva tucatnyi kiállítás rendezője volt itthon és külföldön egyaránt. A kiállítások ismertetésére részletes kiállítási katalógust írt önállóan vagy munkatársaival közösen. A kiállítások mindegyike szorosan

kötődött a bútor- és a lakberendezés történetéhez, jelentős tervezőkhöz, bútorkészítőkhöz. Tematikájuk kidolgozása alapos és precíz kutatómunka eredménye. (reprezentatív felsorolás alább).

Publikációi az általa művelt kutatási területek, tantárgyak, és az általa rendezett kiállítások tárgyköriében születtek, szinte évről évre. Kiemelkedő jelentőségűek ezek közül

- Száz év formatan (Várdai Szilárd, Gróh István, Simay Imre, Muhits Sándor, Kacziány Aladár, Fáy Aladár, Kaesz Gyula oktatói módszerének bemutatása), a Magyar Iparművészeti Főiskola kiadványa, 1999 (tanulmány)
- Kaesz Gyula (1897–1967) Budapest, 2000 (monográfia)
- Kaesz Gyula belsőépítészeti reformja. In: A magyar művészképzés reform, alternatív és progresszív műhelyiskolái. Magyar Iparművészeti Egyetem, 2002
- Magyar Művelődéstörténeti Lexikon (MAMÜL) Balassi Kiadó és az MTA közös szerkesztésében, kb. 5 ív bútorcímszó
- Bútorművészeti Lexikon, szerkesztette: Kiss Éva. Corvina Kiadó, 2005 (A lexikon munkálataiban, a Faipari Mérnöki Kar munkatársai is részt vettek.)
- Lakás és bútor 1920–1948 között, Cser Kiadó, 2010 (A korszak berendező művészetét elemző kötet.)

Kiss Éva szakirodalmi munkásságát, azon belül a magyarországi bútortervezők és bútorgyártók két világháború közötti munkásságát feltáró és bemutató eredményeit a FATE vezetése kiemelkedő jelentőségűnek ítéli. Kiss Éva művészettörténészt ezért a Dr. Lugosi Armand emlékére alapított, s a faipar területén kiemelkedő szakírói munkásságért adható díjra méltónak találta.

Dr. Orbay Péterné

okleveles faipari mérnök

Szabó Dénes-díj

Dr. Orbay Péterné 1967-ben végzett az Erdészeti és Faipari Egyetem faipari mérnöki karán. Első munkahelye a Videoton veszprémi rádió és televízió kávégyár volt. Öt év után a székesfehérvári Garzon Bútorgyár létrejöttékor Székesfehérvárra költöztek férjével együtt, ahol 1981-ig termelési osztályvezetői beosztásban dolgozott. Vezetésével jött létre az első bútoripari sorozatgyártásra kidolgozott termelésirányítási rendszer. 1981-től a Bútoripari Fejlesztési Intézet soproni csoportjának vezetőjeként dolgozott tovább. A

csoport a bútortársaság számára technológiai, szervezési, minőségbiztosítási tanulmányokat készített.

1987-től az egyetem Bútor- és Épületasztalos-ipari Tanszékére került, ahol új tantárgyakat dolgozott ki, amelyek megalapozták a karon a termékfejlesztési, minőségbiztosítási és ergonómiai tárgyak kifejlődését és oktatását. Részt vett a kari oktatás-fejlesztési munkában, tantárgyi tervezetek és programok elkészítésében. Szerkesztője volt az Irodabútorok c. folyóiratnak. Több társával együtt

Koronka Lajos

pedagógus, a budapesti Kozma Lajos Faipari Szakközépiskola igazgatója

Szabó Dénes-díj

Koronka Lajos Budapesten született 1949. március 7-én. Itt végezte alsó és középfokú tanulmányait is. A Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán szerzett egyetemi diplomát 1973-ban.

Rövidtervezőmérnöki munka (VEGYTERV), majd üzemi (VBKM Transzvíll) gyakorlatot követően került a szakoktatásba. Az újpesti Kozma Lajos Faipari Szakközépiskola akkori jogelődjében esti tagozaton kezdett tanítani 1974-ben, majd főállású tanár lett.

Először a '80-as években készített, illetve véleményezett a technikusképzés átalakításához kapcsoló szakmai anyagokat. Az iskolában a szakmai képzés szinte minden területén kipróbálta magát, az évek során összesen hét tantárgyat tanított.

1992-ben a tantestület nagy többségének támogatásával igazgatóvá választották.

Ezt követően az iskola képzési programja nagy változáson ment keresztül. Újra a kötelező képzés fajsúlyos részévé vált a hagyományos asztalos-ipari gyakorlat. A technikusminősítő vizsgán az országban elsőként – és sokáig egyedülként – elvárásá tették a „vizsgaremek” készítését. Diákjaik hamar résztvevőiké váltak az országos szakmai versenyek döntőinek. Itt szerzett eredményeik hosszú évek átlagában is messze kiemelkednek a mezőnyből, akár az első három helyen végzettek

részt vett a Minőségbiztosítás a faiparban c., az oktatás számára készülő tankönyv írásában, valamint számos tanszéki kutatásban és fejlesztési munkában. Szerzője a Konyhatervezés c. könyvnek, amely országosan elterjedt tankönyv szakközépiskolákban és lakberendezési iskolákban. Vezetése alatt számos diplomamunka készült termékfejlesztési és minőségbiztosítási tárgykörökben. 2005-ben egyetemi docensként vonult nyugdíjba.

számát, akár a döntősök számát tekintve. A 2013-as World Skill versenyen az iskola tanulója képviselte Magyarországot bútortársaság szakmában.

Koronka Lajos igazgatói tevékenysége alatt a szakközépiskola népszerűsége és elismertsége évről évre növekedett. Ma – az általános tendenciától eltérően – emelkedik a jelentkezők száma a középiskolás évfolyamokra (3-5-szörös a túljelentkezés) éppúgy, mint az érettségi utáni szakképző évfolyamokra. Ehhez hozzájárul, hogy az érettségi utáni iskolarendszerű faipari technikusképzésen kívül meghonosították a szakmához kötődő művészeti képzéseket is, így a bútorműves- és a lakberendező-, legutóbb pedig a dekoratorképzést.

Ma ezek a képzések egymást kiegészítve, egymásra kölcsönösen hatva szolgálják a szakmailag széles látókörű technikusok képzését, akik néhány év gyakorlat után az európai munkaerő- és vállalkozási piacon is helyt tudnak állni.

Koronka Lajos sokrétű társadalmi, közéleti kötelezettségvállalásai közül néhány:

- az Országos Szakképzési Tanácsnak volt tagja,
- a Magyar Bútor és Faipari Szövetség elnökségi tagja, majd társelnöke,
- a Magyar Nevelők és Tanárok Egyesületének elnökségi tagja.

Kitüntetései:

- Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa „Kiváló Munkáért” (1987)
- Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt (1994)
- Arany Katedra Emlékplakett (2008)
- Németh László-díj (2012)

Prof. Dr. Winkler András

okleveles faipari mérnök

Fáy Mibály-életműdíj

Prof. Dr. Winkler András okleveles faipari mérnök (1965), a műszaki tudományok kandidátusa (1979), a műszaki tudományok doktora (1988), FATE Örökös Tag (2008).

1965-ben végzett a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Faipari Mérnöki Karán. Végzés után, 1968-ig a Nyugat-magyarországi Fűrészeknél dolgozott Szombathelyen, a forgácslap gyáregységben. 1968-tól a soproni Faforgács Feldolgozó Vállalat technológiai tervező és fejlesztő mérnöke volt. 1973-ban került az Erdészeti és Faipari Egyetem Lemezipari Tanszékére, ahol 1980-ban egyetemi docensi, majd 1988-ban egyetemi tanári kinevezést kapott. Kandidátusi dolgozatát 1979-ben,

akadémiai doktori értekezését pedig 1988-ban védte meg. 1989-től a Lemezipari Tanszék, 1997-től 2007-ig pedig a Fa- és Papírtechnológiai Intézet vezetője volt. Egyetemi pályafutása folyamán számos kutatási projektnek volt résztvevője, vezetője, sok hazai és külföldi publikációja jelent meg. Számptalan hallgató tudományos diákköri szakdolgozatát és diplomamunkáját irányítja. A forgácslapgyártás oktatójaként közvetlen, barátságos és humoros előadói stílusa miatt a hallgatók körében is nagy népszerűségnek örvend.

Dr. Winkler András több ízben töltött be kari és egyetemi vezetői pozíciókat, 1989 és 1997 között az egyetem rektora volt. Pályafutása során sok hazai és nemzetközi egyesületnek, bizottságnak volt a tagja, vezetője, vezetőségi tagja, és számos hazai és nemzetközi elismerést kapott. Több éven keresztül volt a FATE elnökségi tagja, elnöke, és a Faipar c. folyóirat főszerkesztője is.

Dr. Winkler András az egyesület érdekében kifejtett sokéves, fáradhatatlan munkájáért a FATE 2008-ban Örökös Tagjává választotta.

Dr. Molnárné Posch Paula

okleveles faipari mérnök

FATE Örökös Tag

Dr. Molnárné Posch Paula 1963-ban szerezte meg faipari mérnöki oklevelét. 1967-ig a BUBIV angyalföldi gyáregységében technológus munkakörben szerzett üzemi gyakorlatot. 1967-ben meghívták a Bútor és Épületasztalosipari Tanszékre oktatónak, 2002-ig vett részt az oktatásban. Egyetemi tanársegédként, majd adjunktusként oktatta a bútorgyártáshoz kapcsolódó tárgyakat. Kedvenc területe a faanyagok felületkezelése volt. Az oktatómunkához kapcsolódóan több egyetemi jegyzetet is írt. A nagy sikerű Faanyagok felületkezelése című könyve két kiadás után még

ma is pótolhatatlan az oktatásban. Nagyszámú publikációi közül kiemeljük a Faipari kézikönyv II. című munkát, amelyet társszerzőként és szerkesztőként jegyez. Oktató-kutató munkáját több kitüntetéssel ismerték el. Ezek közül kiemeljük a Felsőoktatásért Emlékérmét, a Lugosi Armand-díjat és a címzetes egyetemi docens kinevezést.

A FATE-nek 1967-től folyamatosan aktív tagja.